

[Rager.]

paa 3die eller 4de Aar behandles i Folketinget og indtil i hvert Fald for ganske kort Tid siden under stigende Ligegyldighed hos en Række af Venstres Medlemmer. Der har man altsaa fra Regeringens Side søgt at sætte ind, men det er bremset fra anden Side, og derfor maa vi have Lov at bebrejde Oppositionen, at Forholdene ikke er bedre, end de er. Hvis det ærede Medlem saa gerne vil have en lille Smule Balance i Tingene, skal jeg gerne give en Anerkendelse, fordi man dog en Gang imellem paa enkelte Omraader er gaaet med. Men man har som Regel, det maa jeg tilføje, ladet sig betale og ladet sig betale ret dyrt. I dette Land er politisk Pengeafpresning over for de nuværende Regeringspartier jo ikke noget ukendt Fænomen. Og for stadig at blive i Ambulancebilledet, saa kommer altsaa dette Forslag efter mit Skøn som et nødvendigt Forslag. Hvor ofte har det ikke været saaledes — for denne Arbejdsløshedssituation har jo sat mange Tanker i Bevægelse rundt omkring, mange velmenende Mennesker har villet doktorere paa den —, hvor ofte møder man ikke netop det Argument: Hvorfor ikke hellere bruge Pengene, som nu gaar til Understøttelse, til Arbejde? Hvorfor ikke hellere give de Mennesker noget Arbejde ved Hjælp af disse Penge? Og det er jo en Idé, der ligger saa snublende nær, men det er paa den anden Side en Idé, der ikke er saa let at realisere, som man skulde tro det. Jeg nævnte før Merbeskæftigelseslovforslaget, som det ikke er lykkedes at gennemføre. Nu kommer Forslaget her, der sætter ind for den samme Idé, for den samme Tanke. Og saa møder man det med en Kritik, som jeg vil have Lov at betegne som sur. Jeg vil give et enkelt Eksempel paa, hvor langt ud en Ordfører kan gaa i sin Kritik, ved at nævne en af de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen kom med.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen talte om, hvorledes disse Bestemmelser var af en saadan Art, og at dette Forslag bød saa gode Fordele for de arbejdende, at man kunde befrygte, de vilde forlade det private Erhverv for at gaa over i offentligt Arbejde. Nu er det jo for det første ikke Arbejdere, det drejer sig om, det er arbejdsløse, og jeg accepterer ikke, at det er et privat Erhverv at være arbejdsløs. Men jeg ved heller ikke rigtig, hvilken dyb Mening der er i dette, at Folk, der har været arbejdsløse i 14 Maaneder i 2 Aar, ved at gaa ind i dette Arbejde, som her tales om, skulde undrages det private Erhverv, fordi der bødes

dem bedre lønnet Beskæftigelse her. Det ærede Medlem talte paa et andet Tidspunkt om forbundne Kar, to Kar med Vand med en Forbindelsesledning imellem, og fortalte, hvordan Vandet dør løb fra det Kar, hvor der var mest Vand, til det Kar, hvor der var mindst, og saa sagde han: saadan gaar det ogsaa her. Men han mente nu lige det omvendte. Nej, jeg tror, at det Argument er for tyndslidt, men jeg nævner det slet ikke for at vise, at det er saa tyndslidt, jeg nævner det kun for at vise Karakteren af den Opposition, der er kommet frem. Jeg mener, at naar man i sin Argumentation imod dette Forslag kan tage Argumenter af denne Art med, ja, saa viser man i Virkeligheden den Aand, der ligger bag ved ens Argumentation.

Men hvor er det ikke ynkeligt, at man over for et Forslag som dette kun har Kritikken, men intet positivt har. Der siger jeg: Ære være det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, som dog i alt Fald havde en Bebudelse af, at han havde nogle Tanker, han vilde fremsætte i Udvalget. Det smager dog altid af Fugl. Men det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, forstod jeg, havde intet andet end Antydninger gaaende ud paa, at den Politik, der blev ført fra 1926 til 1929, var en Politik, det ærede Medlem her tog op igen, det var Politikken med Nedsættelse af Tariffen og Arbejdslønnen. Og der kommer jeg til et af de Punkter, jeg gerne vil berøre et Øjeblik, nemlig Spørgsmaalet om Tariffen.

Jeg maa erklære, at jeg er Tilhænger af og finder det naturligt, at der gives tariffmæssig Betaling for det Arbejde, der er Tale om her. Det er jo mærkeligt, at det Medlem, der er Ordfører for et Parti, som siger: Vi vil have Produktionsprisen for vore Varer, det skal Staten hjælpe os til, et Parti, som altsaa ønsker Tariffen, er imod, at andre, og de daarligst stillede i Samfundet, faar efter den. Jeg indrømmer, at der kan i Øjeblikket i det private Erhverv være Folk, der i Virkeligheden staar daarligere økonomisk end de Arbejdere, der hele Aaret igennem har Arbejde til Tariffen, maaske ogsaa daarligere end dem, der i 9 Maaneder har det, men hvorfor bliver de saa i det private Erhverv? Hvorfor gør de det? For det første, fordi det maaske altid er rarere at være sin egen Driftsherre, men dernæst ogsaa fordi de jo har Haabet og Forventningen, og det er de andre jo i meget høj Grad lukket ude fra, det maa man ogsaa tage med ved Afvejningen.

Saa vil jeg ogsaa gerne spørge: Hvad